

... alebo o tom, že to, čo je v kresťanstve oficiálne nenormálne, je v praxi úplne bežné a vnímané ako normálne.

BOŽIE SLOVO:

(2 Tim 4, 10.16-17)

Čítanie z Druhého listu sv. Apoštola Pavla Timotejovi: *Démas ma opustil, lebo miluje tento svet, a odišiel do Solúna, Krescent do Galácie, Títus do Dalmácie.* ¹⁶ *Keď som sa prvý raz bránil, nebol pri mne nik; všetci ma opustili. Nech sa im to nepočíta.* ¹⁷ *Ale Pán stál pri mne a posilňoval ma, aby sa cezo mňa naplnilo ohlasovanie a aby ho počuli všetky národy; a bol som vyslobodený z tlamy leva.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 248, 260, 262, 284, 286)

Túto ďalšiu časť pápež začína slovami vďaky a radosti: „Som veľmi vďačný za snahy všetkých, ktorí pracujú v Cirkvi. ... Prínos Cirkvi pre súčasný svet je naozaj veľký. Naša bolesť a naša hanba pre hriechy niektorých členov Cirkvi, aj pre naše vlastné, nám nesmú dovoliť, aby sme zabudli na kresťanov, ktorí svoje životy obetujú s láskou: pomáhajú mnohým uzdraviť sa a iných sprevádzajú v ťažkých chvíľach zomierania v nemocniciach; na najchudobnejších miestach zeme pomáhajú osobám, ktoré zotročili rozličné závislosti, alebo sa snažia o výchovu detí a mládeže; starajú sa o opustených starcov, snažia sa odovzdávať hodnoty v nepriateľských prostrediach alebo konajú mnohé iné služby dokazujúce ich veľkú lásku k ľuďom, inšpirovanú Bohom, ktorý sa stal človekom. Ďakujem za krásny príklad, ktorý mi dávajú títo kresťania s radosťou obetujúci svoje životy a svoj čas. Toto ich svedectvo ma veľmi teší a pomáha mi v osobnej túžbe prekonať egoizmus a dokázať sa väčšmi darovať.“ (EG 76) Tieto slová by mali platiť o každom z nás, pretože všetko toto, čo pápež opisuje, patrí k bežnému životu, konaniu a životu bežného katolíka ako ste vy. Nie u každého všetko – to by sme nestihli – ale ako farnosť spoločne by sme mali oplývať všetkým a každý niečim z toho, čo pápež s vďakou a radosťou ocenil. Pripomenulo mi to Jamesa Mallona a jeho knihu *Premena farnosti*, kde píše: „Keď som v našej arcidiecéze pôsobil ako delegát pre duchovné povolanie, jednou z mojich úloh bolo stretávať sa s kandidátmi uvažujúcimi o kňazstve alebo zasvätenom živote. Ak mi napríklad niekto z nich povedal, že cíti "povolanie" ku kňazstvu, vyzval som ho, aby mi popísal, ako toto "povolanie" prežíva. Dotyčný neraz začal hovoriť o svojej túžbe po hlbšom modlitebnom živote, štúdiu teológie, službe druhým ľuďom a o túžbe všetkým ľuďom pomôcť, aby spoznali Ježiša. Keď som niečo také počul prvýkrát, zarazilo ma, že tento kandidát nepopisuje povolanie ku kňazstvu, ale k životu podľa krstu. Všetko to, čo označil za veci vedúce ho ku kňazstvu, sú úplne normálna súčasť bežného kresťanského života: vyzrievať v modlitbe a duchovnom živote, rast v poznaní, hlásať evanjélium a slúžiť druhým ľuďom. Diskusiu som pochopiteľne týmto zistením neuľal, ale upozornil som kandidáta na to, že o všetko to, čo popísal, by sa mal usilovať každý kresťan.“ Pekne povedané, že? Realite je však iná a pápež uvažuje práve nad tým, prečo to tak je.

1) „Dnes u viacerých ľudí, ktorí pracujú v pastorácii, a to vrátane zasvätených osôb, môžeme vnímať prehnanú starosť o vlastné priestory autonómie a oddychu, ktorá ich privádza k tomu, že svoje úlohy berú len ako príviesok k životu, akoby neboli súčasťou ich vlastnej identity. Zároveň sa duchovný život zamieňa s niektorými náboženskými prejavmi, ktoré síce ponúkajú isté povzbudenie, ale nesprostredkujú stretnutie s druhými, angažovanosť vo svete, zápal pre evanjelizáciu.“ (EG 78) opisuje pápež prvý problém. No, to poznáme, že? V našich farnostiach všeobecne bežné: kresťanstvo len ako doplnok inak svetského života a tak zákonite zredukovaný iba na nejaké „nábožné prejavy“: pomodlím sa, v nedeľu idem na omšu a v piatok nejem mäso.

2) „Mediálna kultúra a niektoré intelektuálne prostredia prejavujú voči poslanstvu Cirkvi výraznú nedôveru a pochybnosti. V dôsledku toho sa vo viacerých ľuďoch činných v oblasti pastorácie vytvára akýsi druh komplexu menejcennosti, ktorý ich privádza k tomu, že relativizujú alebo ukrývajú svoju kresťanskú identitu a svoje presvedčenie.“ (EG 79) pokračuje pápež. Aj toto nám je dôverne známe. Bojíme sa odmietnutia, výsmechu, nepriateľstva, ba možno sami sme sa stali ľuďmi, o ktorých hovorí Léo Moulin, profesor histórie a sociológie na univerzite v Bruseli, sám ateista: „Počúvajte toho starého neverca, ktorý vie, čo hovorí: *Majstrovskej protikresťanskej propagande sa podarilo vytvoriť u kresťanov, zvlášť u katolíkov, zlé povedomie, opanované nepokojom, ak nie priamo hanbou, vo vzťahu k vlastnej histórii. Silou stáleho tlaku, od reformácie až po súčasnosť, bola schopná vás presvedčiť, že ste zodpovední za všetko, alebo takmer všetko zlo na svete. ... Toho času ja (agnostik, ale tiež historik snažiaci sa byť vždy objektívny) vám hovorím, že sa máte tomu postaviť v mene pravdy. V skutočnosti totiž väčšina obvinení je nepravdivá. A ak niektoré má akési opodstatnenie, tak je zrejme, že v prepočte dvadsiatich storočí kresťanstvo svetla rozhodne víťazí nad temnotami. Preto teda nežiadate zodpovednosť od tých, ktorí ju žiadajú výlučne od vás? Či výsledky ich práce sú lepšie ako tej vašej? Z akých kazateľníc počúvate kázne?*“ A tak sa bežne ako kresťania neprejavujeme, často až keď niekto zomrie a je katolícky pochovaný, tak sa zadivíme: On bol katolík? A aj keď „chodíme do kostola“, mimo neho sa často správame a žijeme rovnako. Iní nadšene hovoria o športe, ktorému sa venujú, o svojich záľubách, chvália tovar a značky, ktoré objavili a osvedčili sa im, nahlas vyjadrujú svoje politické presvedčenie – len katolíci (a kresťania všeobecne, až na malé výnimky) mlčia. Akoby to, čo vyznávajú, bolo niečo zahanbujúce. A keď sa ozvú, znie to viac ako agitácia, než ako spontánne a prirodzené hovorenie o skvelej životnej záľube.

3) „... relativizmus, ktorý je ešte nebezpečnejší než ten doktrinálny. Má do činenia s najhlbšími a najúprimnejšími rozhodnutiami, ktoré ovplyvňujú spôsob života. Tento praktický relativizmus spočíva v takom konaní, akoby Boha nebolo; v takom spôsobe rozhodovania, akoby chudobní neexistovali; v takom snívaní, akoby druhí nikomu nechýbali; v takej práci; akoby neexistovali ľudia, ku ktorým sa ešte ohlasovanie nedostalo. Stojí za to všimnúť si, že ešte aj tí, ktorí majú zdanlivo pevné doktrinálne a duchovné postoje, často upadajú do životného štýlu, ktorý ich privádza k naviazaniu sa na ekonomické istoty alebo na ľudskú moc a slávu dosahovanú za každú cenu namiesto toho, aby svoje životy v misii obetovali za druhých“ (EG 80). Americký psychológ M. Scott Peck to nazýva škatuľkovaním: v kostole som zaniatený kresťan, ale vonku, na ulici, v robote, som zase úplne iný, svetský človek, akoby to boli dva rôzne svety a v nich sa žili dva rôzne životy. Kardinál-primas Írska O’Feigh to vyjadril vetou: „*Paddy Murphy chodil na sv. omšu a nikdy nevynechal nedeľu, ale Paddy Murphy šiel do pekla za to, čo robil v pondelok.*“ Aj to poznáme, že? V kostole si tykáme, pred ním vykáme. V kostole hovoríme „Amen!“ Evanjeliu, pred kostolom vysvetľujeme, prečo sa vo svete tak žiť nedá...

NA ZAMYSLENIE:

Prečo? Čo je príčinou? Pápež ju nazval, sám, veľmi jasne, hneď na začiatku: „*Svoje úlohy berú len ako príviesok k životu, akoby neboli súčasťou ich vlastnej identity.*“ Nie sú ešte obrátení a veriaci ľudia, ktorí sa synmi a dcérami Boha stali, je to ich identita a život. Sú to svetskí ľudia, ktorí kresťanstvo iba „robia“ – tak, aby to príliš nenabúrало ich svetský život. Biskupi, kňazi, farníci, každému sa toto môže stať a hojne aj stáva. Je to vlastne celkom bežné.

OTÁZKY:

< Predíme si tieto tri body. Týkajú sa nás – ktorý a ako presne? Je to dokonca nepísaná norma vo farnosti – „nepreháňať to“ s náboženstvom? Čo je príčinou? Čo nám bráni synmi a dcérami Boha naozaj byť a život detí Boha naozaj žiť? Ako si môžeme navzájom pomôcť nábrať odvahu uveriť a obrátiť sa? Čo urobíme? >